

Neményi Zsolt

A RÖVID IDEJŰ TÖREDÉKEKBŐL

I. VISSZANYELT LEBKE

A gouache, mondta, és elhadart valamit
a festett felület kellemes selymességéről,
hogy száradás után nem világosodik úgy ki,
mint a tempera, meg még az oldhatóságról is,
s én csak mosolyogtam, rendes szüneteket
tartva az ivásnál,
mert a selymességről rögtön a hímpor
jött az eszembe, mondhatnám robbanásveszély!,
vagy a széndara-szerű puskapor,
egy igazán múlandó tónus,
mielőtt elszállt a cellulózzal végleg a grafitomok,
pillangó-idomú rajzok közvetlen fixálás előtt,
ugyanis ilyenkor támad a szél
a szabadban éjszakázóknak. Mindenesetre
a hímpor ma festőibb, mint valaha,
akárha kiszáritott agyag, puszta megjelenéséből,
sárgásbarna kapaszkodása az orkánban is,
tapad a merített papír kezdetleges szőr-pórusai közé,
szétdörzsölt valódi földszín,
ahogy az éjjeli lebke szárnyszíné is az,
igazi okker.

IV. ÖVSÁL – KIS BUKÁS

Szép kis bukás, térdig
a drapp vízben állva, se nem elviselhető,
se nem elviselhetetlen. Egyszerűen kigördül
ez a jelenet élesded halálra rémisztve
valamennyiünk agybögyét, ránt rajtunk egyet
s mást ott belül, ahogy előre hallom a kattanásokat.
Ez hát a tömeges észlelés: nem mi poccentünk be,
hanem Eszkimó, aki meg táncolt egyre, bíbor japán
övsál a derekán; ledéren himbál, rémisztget,
ami mindenesetre nem lehet könnyű így,
a japán selyem szorításában, nem könnyű
ebben a kerge-kórban sem, mikor talán még észleli
a körülötte összeütődött gyülekezetet,
nem veszi tovább a fejét, egyedüli kívülállóként
pörgeti az eseményeket, egy villanásra
meg nem állva, addig, egészen addig a pillanatig,
míg ránk nem pöttyöz,
nem festi be éjszakai ruhánkat – végül festi
azzal a drapp lével, amiben áll, amiben tapod.

VII. A MOTRING

Gondolhattam volna, milyen pocsek munka
kettesben ez a kottamásolás, végigsodorni az alig
olvasható összegabalyodott muzeális szálakat
egymás mellett, göndöríteni egyik papírról
a másikra a jeleket,
azzal a másodlagos munkahipotézissel,
mikor a felületes könnyedség beszél az emberben.
Takarék kitarással aztán mégse ferdén,
a kis csorda csak egyenesen áll meg a lábán (fején)
– gombolyítani kezdtük a hangjegyorlaszt,
mint egy képíráshamisító,
aki útnak indít magában egy mellékhajtást,
halkan doboló ágbogat, és ha vért
pisái se tudja, mit fog majd találni bütykeire.

